

час закрити двері і відкрити повіки.

коханці сплітаються у своєму танці як дим, як два метелики і сонце напуває їх сім'я із пам'яті і біль залишає оселі і в покинутому місті помирає останній, хто ховався від нього за дивовижним склом, і солені озера сліз ліниво приймають у свої лона маленьких янголів з очима смерти.

коханці сплітаються і розплітаються у своєму трансі і назавжди забувають про те що вони бачили у своїх довгих як чекання снах, котрі залізними прутами прохроміли їх серця і тіла і в своєму танці вони забувають про бажання про те, що вони прикуті до цього світу, змушені бачити і чути – вони два метелики, білий і червоний, і кров біла наче сім'я і сім'я червоне наче кров і вода приходять у покинуте місто і у ній знаходять свій спокій всі хто покинули його і всі кого було спалено на вогнищах, і всі хто назавжди забув, що колись приходив у цей світ і приносить собою того, хто заснув у ній і у її тілі, того хто бачив у ній дитя не сього світу і хто назавжди буде її скарбом. але двоє говорять тепер мовою своїх тіл і їхня шкіра тужавіє від сімени і крові і диму, що проливається наче дощ на них.

але двоє танцюють сплітаючись і розплітаючись наче дим в дощі сонця, що проливається наче сім'я на його шкіру.

але двоє сплітаються і розплітаються, і канчук сну залишається без жертви і пожертви і сім ножів розіпнуть його тіло і змішають з водою, повною сліз, водою, в котрій лежить той, хто загубився серед сліз і запаху смерті, і хто був змушений убити, аби потрапити в цей світ, і дві мертві рибини з очима води за його спиною нагадують крила і три списи що вирвалися з нього тепер прохромлюють його.

його очі.

але не його вуста.

але він мовчить бо знає, що нині двоє забули про все, сплітаючись і розплітаючись, і що вони відбудуть своє і тисяча тисяч прийдуть до них, аби взяти, і вони відплатять своїм забуттям за всі гріхи світу, сього і іншого, одного як тінь, а іншого як тінь тіні, а іншого як тінь води котра принесла в цей світ печаль і народила сонце і сонце напуває тепер тих, котрі танцюють, сплітаючись і розплітаючись, і їхня шкіра забуває запах свого господаря, і їхні очі вчаться бачити.

і діти із старечими руками моляться сонцю, котре напуває, і бачать тінь сновиди, що пливе над водою, як дим.

як дим, і має очі того, хто йде.

смерть, розвіяна в тисячах дрібниць, не бачитиме свого лица, а бачитиме лиш лица маленьких дітей, що повертаються в свої домівки і моляться сонцю, і бачать жінок.

з повинню, котра напуває це місто, приходять жінки, що повинню свого тіла напувають світ.

і смерті немає місця у відкупленні гріхів.

коли двоє танцюють, сплітаючись і розплітаючись, і коли пил спарюється з димом; біле на білому, чорне на чорному; біле на біле і ніч на ніч і кров на кров і письмо на відкуплення гріхів, і письмо на відкуплення; позбавити з пихи і краси, коли двоє танцюють, сплітаючись і розплітаючись.

виймати списи з ран, промивати їх сім'ям і витирати волоссям і шепотіти, благаючи про білих птахів, чорних і червоних птахів.

білих птахів котрі пахнуть твоїм молоком.

чорних птахів котрі пахнуть твоїм димом.

і червоних птахів, червоних, як трава.

і коли з шепоту витече кров і сім'я, і коли в шепоті народжується голос і з води виходять рудоволосі жінки своїм тілом напувати світ.

коли пил спарюється з димом.

коли діти моляться сонцю.

коли вітер може торкнутись того, що бачить.

коли двоє сплітаються і розплітаються, танцюючи танець любові і відкупаючи гріхи.

і два брати, дивовижно схожі між собою, брати і їх сестра приходять до річки і чують як плаче і річка і заходиться плачем і стогне і старший з братів входить у воду, аби забути себе і змусити забути її, і сестра залишає батьківський дім з дивовижним дитям не сього світу, але двоє танцюють, сплітаючись і розплітаючись, і відкупаючи гріхи.

і коли сльози стають солодкими, як роса на пелюстках квіток, і пелюстки квіток як вуста коханців, що сплітаються і розплітаються на стеблах диму і чарівна голизна відслонює їх від світу, але не від сонця.

і коли двоє танцюють, діти з очима дітей не сього світу розгублено дивляться на цей світ.

і коли дим спарюється з пилом і двоє танцюють і діти моляться сонцю і жінки напувають –

народжується вогонь.

і все що спалить вогонь стане чистим, навіть кров.

бо смерті немає місця у відкупленні гріхів.